

WE VERGETEN ZO VLOG! BETHESDA TOEN EN VANDAAG

DOOR THÉRÈSE SWINTERS

Mensen met een handicap in onze gemeenten. Het is soms niet makkelijk. Ze lijken extra inspanningen van de broeders en zusters nodig te hebben om hen een aangepaste opvang te bieden, maar eerder het omgekeerde is waar. Ze dragen meer bij en vergen minder moeite dan veel mensen wiens handicap elders ligt en bij wie we die handicap misschien niet onmiddellijk kunnen onderscheiden. Thérèse Swinters noemt als voorzitter van Gemeenten en Gehandicapten de dingen bij naam. Ze wijst ons erop hoé wij aandacht kunnen schenken aan de handicap van de ander, hoe wij ons kunnen aanpassen aan die handicaps, hoe we hun mogelijkheden en geestesgaven toch een plaats kunnen geven in onze gemeenten en – waarom niet - in ons eigen leven.

De Here Jezus gaf ons een perfect voorbeeld over hoe om te gaan met zwakken en gebrekkigen. Hoe deed Hij het? Wat leren we van Zijn omgang met mensen met een handicap? En van Zijn omgang met de ‘normale’ mensen?

Jezus sprak enerzijds de massa toe én had anderzijds ook oog voor elk individu. Hij gebruikte daar zelfs wonderen voor als Hij dat zinvol vond. Ook in onze tijd gebeuren er nog wonderen op het vlak van lichamelijke genezing. Maar toch is dat meer uitzondering dan regel en gebeurt het – natuurlijk – nog steeds alleen door Gods rechtstreekse ingrijpen.

Maar wij dan?

Stel nu die man bij Bethesda. Daar ligt hij dan al zoveel jaren. Hij gelooft dat als hij maar op het juiste moment in dat water komt, zijn verlamming weg zal zijn. Maar zijn uitspraak: “Ik heb niemand....” lijkt mij voor de huidige tijd veel belangrijker. We weten dat heel veel mensen alleen zijn, dat ze niemand hebben. En wij, christenen, weten dan zogezegd niet goed hoe we een beeld van de Here Jezus kunnen uitstralen: omdat we geen tijd hebben, omdat we andere prioritei-

ten hebben, omdat we bang zijn om verkeerd te doen, omdat we ons schamen.... Oh oh, ja, ik doe er weer een schepje bovenop! Al die verwijten helpen toch niets! Eigenlijk moeten we maar één ding begrijpen... die ander, vandaag, heeft dezelfde moeilijkheden, en misschien nog een paar meer, dan de man daar aan de rand van dat bad.

En er is telkens maar één stap nodig om Jezus’ karakter te laten zien.... Eén stap in het geloof die uitgedrukt wordt in gehoorzamen, luisteren, doen. En dan gaat Gods karakter schitteren.

Maar ook de persoon die “niemand heeft” blijft mee-verantwoordelijk voor zijn eigen leven. Zeker in onze tijd waar we zoveel sociale voorzieningen hebben. Hij zal ook zelf uit zijn schulp moeten komen. Zelf moeten inzien dat hij niet de enige is met een probleem. Hulp aanvaarden en bereid zijn open te zijn voor de noden van de helper, zijn hierin even belangrijk. Dan zal duidelijk worden om wie het gaat. Niet om ons lijden, onze eenzaamheid, onze schaamte, onze onkunde, ons verdriet... Ons doel ligt dan niet meer bij ons, maar het gaat dat om de Here Jezus en Zijn werk hier op aarde, nu al!